

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 224/2026-19

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu a sudcov Ladislava Duditša (sudca spravodajca) a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED] zastúpeného kaduc & partneri s.r.o., Trojičné námestie 4, Trnava, proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 9Cdo/147/2024 z 30. septembra 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 15. decembra 2025 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 9Cdo/147/2024 z 30. septembra 2025. Napadnutý rozsudok navrhuje zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie a priznať mu náhradu trov konania.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že piati žalobcovia (sťažovateľ v konaní vystupoval ako žalobca v treťom rade) sa žalobou domáhali určenia neplatnosti uznesení prijatých na zhromaždení vlastníkov poľovných pozemkov v spoločnom poľovnom revíri [REDACTED] (ďalej len „uznesenia zhromaždenia vlastníkov“) a určenia neplatnosti zmluvy o užívaní uznaného poľovného revíru [REDACTED] (ďalej len „zmluva o užívaní“) smerujúcou proti štyrom žalovaným (žalovaní v prvom a druhom rade ako splnomocnení zástupcovia vlastníkov, žalovaní v treťom rade a vo štvrtom rade ako užívatelia tohto poľovného revíru).

3. Okresný súd Žilina rozsudkom sp. zn. 2C/243/2014 z 27. októbra 2016 v spojení s doplniacim rozsudkom zo 7. decembra 2017 a opravným uznesením z 13. júna 2018 žalobu zamietol a žalovaným priznal nárok na náhradu trov konania. V odôvodnení rozsudku okresný súd poukázal na zákon č. 274/2009 Z. z. o poľovníctve a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o poľovníctve“) a § 137 Civilného sporového poriadku

(ďalej aj „CSP“), pričom dospel k záveru, že žalobcovia nepreukázali naliehavý právny záujem na určení, že zmluva o užívaní je neplatná. Rovnako nepreukázali, že napadnuté uznesenia zhromaždenia vlastníkov z 1. júla 2013 sú neplatné. Proti rozsudku okresného súdu podali odvolanie všetci žalobcovia.

4. Krajský súd v Žiline rozsudkom sp. zn. 11Co/221/2019 z 26. mája 2020 potvrdil rozsudok okresného súdu a žalovaným priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Krajský súd dospel k záveru, že ak došlo k zaevidovaniu zmluvy o užívaní podľa § 16 ods. 2 zákona o poľovníctve, tak prostriedkom spôsobilým na odstránenie neistoty vlastníka, ktorý tvrdí, že jeho právo bolo upreté, je práve žaloba o neplatnosť tejto zmluvy. Krajský súd považoval odvolanie žalobcov za čiastočne dôvodné, pretože v časti konania o určenie neplatnosti zmluvy, čo sa týka konštatovania nedostatku naliehavého právneho záujmu, podľa neho dôvody okresného súdu neobstoja a sú založené na nesprávnom právnom posúdení veci. V odôvodnení rozsudku krajský súd uviedol, že svoje rozhodnutie založil na ustálených záveroch súdnej praxe, podľa ktorej sporovými stranami v konaní o neplatnosť právneho úkonu musia byť všetci, ktorí právny úkon uzavreli (prípadne ich právni nástupcovia), t. j. v tomto prípade všetci vlastníci pozemkov tvoriacich spoločný poľovný revír, a je irelevantné, či sa zúčastnili hlasovania vlastníkov na dotknutom zhromaždení. Prípadné určenie neplatnosti prijatého uznesenia dotknutého zhromaždenia vlastníkov sa prejaví v právnom postavení každého vlastníka, stranami tohto sporu musia byť preto všetci vlastníci poľovných pozemkov tvoriacich poľovný revír bez ohľadu na ich účasť na zhromaždení vlastníkov, pretože v tomto prípade ide o tzv. nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 CSP. Žalobcovia (okrem žalobcu v druhom rade) podali proti rozsudku krajského súdu dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodzovali z § 420 písm. f) CSP a § 421 ods. 1 písm. b) CSP.

5. Najvyšší súd uznesením z 23. augusta 2023 rozhodol o pokračovaní v konaní s právnou nástupníčkou prvého žalobcu (výrok prvý), dovolanie odmietol (výrok druhý) a žalovaným v prvom až vo štvrtom rade priznal nárok na náhradu trov dovolacieho konania (výrok tretí).

6. Na základe ústavnej sťažnosti sťažovateľa ústavný súd v predmetnej veci nálezom č. k. II. ÚS 35/2024-48 z 11. júna 2024 rozhodol, že uznesením najvyššieho súdu z 23. augusta 2023 v jeho druhom výroku o odmietnutí dovolania bolo porušené základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj jeho právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, dotknuté uznesenie najvyššieho súdu v jeho druhom a treťom výroku zrušil a vec vrátil späť na ďalšie konanie. Ústavný súd sa stotožnil so záverom najvyššieho súdu o neexistencii vady zmätočnosti v tomto prípade, avšak vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci konštatoval, že právna otázka bola sťažovateľom vymedzená síce širšie, ale v dovolaní je identifikovaná dostatočne.

7. Po vrátení veci najvyšší súd napadnutým rozsudkom dovolanie žalobcov zamietol a žalovaným v prvom až vo štvrtom rade priznal nárok na náhradu trov konania.

II.

Argumentácia sťažovateľa

8. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti proti napadnutému rozsudku najvyššieho súdu argumentuje tým, že:

a) Napadnutý rozsudok je arbitrárny a najvyšší súd v ňom svojou interpretáciou a aplikáciou zákona o poľovníctve a Civilného sporového poriadku popiera účel a význam základného práva na súdnu ochranu, ktorým je poskytnutie materiálnej ochrany zákonnosti.

b) Neprimeraným postupom najvyššieho súdu v napadnutom rozsudku došlo *de facto* k znemožneniu meritórneho prieskumu žalovanej veci. Najvyšší súd reštriktívnym spôsobom interpretuje procesné podmienky a eliminuje možnosť súdneho prieskumu podstaty veci v dôsledku ústavne nekonformného výkladu procesných noriem a mechanickej aplikácie judikatúrnych záverov vyvinutých pre odlišný typ právnych vzťahov. Extenzívne rozšírenie doktríny núteného procesného spoločenstva, ktorá bola pôvodne formulovaná v kontexte dvojstranných obligačných vzťahov (najmä kúpnych zmlúv), na mnohostranné, zákonom regulované a verejnoprávnymi prvkami presiaknuté kontraktčné vzťahy v oblasti výkonu práva poľovníctva predstavuje kvalitatívny skok, ktorý nie je presvedčivo, racionálne ani ústavne akceptovateľne odôvodnený.

c) Najvyšší súd neodpovedal na všetky argumenty namietané v dovolaní (spoločné charakteristické znaky kúpnej zmluvy a zmluvy o užívaní podľa zákona o poľovníctve, či je možné subsumovať kontraktčný vzťah upravený zákonom o poľovníctve pod režim právnej úpravy kúpnych zmlúv v rovine podmienok súdneho prieskumu ich platnosti).

d) Zákonodarca v zákone o poľovníctve konštruje vnútorné rozhodovacie a zastupiteľské mechanizmy, ktoré majú prekonať praktickú nemožnosť individuálneho uplatňovania práv stovkami či tisíckami vlastníkov. Výklad ustanovení tohto zákona aplikovaný najvyšším súdom však vylučuje akúkoľvek procesnú relevanciu týchto mechanizmov v súdnom konaní, čo je v rozpore s účelom tohto zákona a vedie k popretiu efektívnej súdnej ochrany. Najvyšší súd sa nezaoberal ústavne relevantnou otázkou, či zvolený výklad nekladie na žalobcov neprimerané a fakticky nesplniteľné požiadavky. Požiadavka, aby v konaní o určenie neplatnosti zmluvy o užívaní poľovného revíru vystupovali ako účastníci všetci vlastníci pozemkov tvoriacich poľovnícky revír bez ohľadu na ich počet, identifikovateľnosť, procesnú aktivitu či objektívnu možnosť ich zapojenia do konania, predstavuje prekážku, ktorá má v praxi charakter absolútnej procesnej bariéry.

e) Napadnutý rozsudok sa navyše nevysporiadava s možnosťou menej reštriktívneho riešenia, ktoré by umožnilo zachovať požiadavku ochrany práv všetkých dotknutých vlastníkov a zároveň by neeliminovalo samotnú možnosť súdneho prieskumu. Najvyšší súd sa nezaoberal alternatívami alebo posúdeniami účinkov rozsudku, ako je konštrukcia procesného zastúpenia, aplikácia princípov materiálnej publicity rozhodnutia alebo posúdenie účinkov rozsudku *erga omnes* v osobitnom zákonom kontexte. Absencia akejkoľvek proporционаlitnej úvahy je ďalším znakom arbitrárnosti napadnutého rozsudku najvyššieho súdu.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

9. Podstatou argumentácie sťažovateľa je namietané porušenie ním označených práv v dôsledku nedostatočného odôvodnenia rozsudku najvyššieho súdu, v ktorom sa dostatočne nevysporiadal s ním predloženými dovolacími námietkami rozporujúcimi aplikáciu ustanovení o splnení procesných podmienok konania týkajúcich sa vecnej legitimácie.

10. Súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Podľa Európskeho súdu pre ľudské práva právo na spravodlivé súdne konanie zahŕňa aj právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia, pričom z jeho judikatúry je možné vyvodiť limity povinnosti súdu odôvodniť súdne rozhodnutie a tomu korešpondujúceho práva na odôvodnenie rozhodnutia. Toto právo nie je absolútne, to znamená, že súdny orgán nie je povinný dať podrobnú odpoveď na každý argument strany (rozsudok Van Hurk v. Holandsko z 19. 4. 1994, č. 16034/90, § 61, podobne rozsudok Garcia Ruiz v. Španielsko z 21. 1. 1999, č. 30544/96, § 26, rozsudok Perez v. Francúzsko z 12. 2. 1994, č. 47287/99, § 81).

11. Predmetom konania pred ústavným súdom nie je hodnotenie správnosti skutkových záverov či právneho posúdenia veci všeobecnými súdmi, pretože ústavný súd nie je prieskumným súdom, nadriadeným súdom a ani ochrancom zákonnosti. Pri uplatňovaní svojej právomoci ústavný súd nemôže zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu pri rozhodovaní o sťažnosti pre porušenie základných práv sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov interpretácie a aplikácie zákonných predpisov s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách najmä v tom smere, či závery všeobecných súdov nie sú arbitrárne alebo svojvoľné a či výsledkom aplikácie právnych predpisov na konkrétny prípad nie je zrejma nespravodlivosť.

12. Ústavný súd sa oboznámil s obsahom napadnutého rozsudku v kontexte sťažovateľom predloženej argumentácie rozporujúcej vysporiadanie sa najvyššieho súdu s dôvodmi dovolania podľa § 421 písm. b) CSP. Podľa ústavného súdu najvyšší súd v odôvodnení napadnutého rozsudku riadne a dostatočne odpovedal na sťažovateľom v dovolaní predložené námietky.

13. V odôvodnení napadnutého rozsudku sa najvyšší súd v bodoch 12 až 16 zaoberal najskôr prípustnosťou podaného dovolania z dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP, ktorý sťažovateľ odôvodnil prekvapivosťou rozsudku krajského súdu, ktorý svoje rozhodnutie založil na závere o nedostatku pasívnej vecnej legitímácie žalovaných, tzn. na odlišnom právnom závere než okresný súd. Najvyšší súd uzavrel, že žalovaní v priebehu konania pred okresným súdom namietali nedostatok pasívnej vecnej legitímácie, k čomu žalobcovia mali možnosť sa vyjadriť i predložiť dôkazy, a preto postupom krajského súdu nedošlo k namietanej vade podľa § 420 písm. f) CSP. Z uvedeného dôvodu najvyšší súd v tejto časti dovolanie sťažovateľa odmietol ako procesne neprípustné.

14. Najvyšší súd vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP v bode 23 definoval právnu otázku položenú dovolateľmi, a to či ustálená rozhodovacia prax v otázke vecnej legitímácie strán v konaní o určenie neplatnosti právneho úkonu je bez ohľadu na špecifickosť tohto zmluvného typu aplikovateľná aj na konanie o určenie neplatnosti zmluvy o užívaní poľovného revíru podľa zákona o poľovníctve, resp. konania o určenie neplatnosti uznesení zhromaždenia vlastníkov poľovného revíru.

15. Najvyšší súd poukázal na to, že predmetom konania v tejto veci je žaloba o určenie neplatnosti zmluvy o užívaní poľovného revíru, ktorú uzatvárajú vlastníci poľovných pozemkov tvoriacich spoločný poľovný revír. Predpokladom úspešnosti takejto žaloby je vecná legitímácia strán sporu

(spolu s existenciou naliehavého právneho záujmu žalobcu na požadovanom určení). Najvyšší súd najprv poukázal na súdnu prax vychádzajúcu z názoru, že stranami sporu o neplatnosť právneho úkonu musia byť všetci, ktorí právny úkon urobili, tzn. ide o nútené procesné spoločenstvo (pozri body 25 až 29 napadnutého rozsudku), a následne na záver vyplývajúci z rozhodnutia sp. zn. 5Cdo/90/2023 z 25. apríla 2024 o nútenej povahe spoločenstva všetkých vlastníkov poľovných pozemkov v konaní o určení neplatnosti zmluvy o užívaní spoločného poľovného revíru (bod 30).

16. Podporne k tomuto záveru v bodoch 31 a nasl. napadnutého rozsudku najvyšší súd konštatoval, že právo poľovníctva je zákonom formulované ako právo jednotné, ktoré sa z povahy veci vykonáva na území celého poľovného revíru. Zdôraznil, že inštitút poľovného revíru je právnou aplikačnou praxou správnych orgánov a konštantnou judikatúrou súdov považovaný za tzv. spoločnú vec, pri ktorej je potrebné uplatniť princíp väčšinového rozhodovania (bod 32 napadnutého rozsudku). Následne v bodoch 33 až 35 napadnutého rozsudku uviedol, že zmluva o užívaní poľovného revíru sa nepochybne týka všetkých vlastníkov poľovných pozemkov tvoriacich spoločný poľovný revír, prípadné určenie jej neplatnosti sa premietne do právnych pomerov každého z nich. Na základe uvedených východísk dospel k záveru, že v konaní v preskúmvanej veci vzhľadom na jeho predmet musia vystupovať všetci vlastníci, a nie iba splnomocnení podľa § 5 ods. 7 zákona o poľovníctve. Keďže v preskúmvanej veci na strane sporových strán nevystupovali všetci vlastníci pozemkov tvoriacich spoločný poľovný revír, dovolací súd sa stotožnil so záverom krajského súdu o nedostatku vecnej legitimácie, kde postačovalo zistenie, že stranou sporu nie je čo i len jeden spoluvlastník poľovných pozemkov. Uvedené závery najvyššieho súdu podľa ústavného súdu dostatočne ozrejmuje dôvody, pre ktoré považoval záver krajského súdu o nedostatku vecnej legitimácie na strane žalovaných v preskúmvanom konaní za ústavne akceptovateľný, a preto odôvodnenie napadnutého rozsudku možno označiť aj v tejto časti za dostatočné a spĺňajúce limity ústavnej udržateľnosti.

17. Podľa názoru ústavného súdu napadnutý rozsudok najvyššieho súdu je vecne správny a z podrobného odôvodnenia v bodoch 23 a 35 jeho odôvodnenia vyplýva dostatok právne relevantných argumentov o správnosti záveru súdov zúčastnených na rozhodovaní v tejto veci o nedostatku vecnej legitimácie na strane žalovaných v preskúmvanom konaní. Na základe uvedeného ústavný súd konštatuje, že napadnutý rozsudok najvyššieho súdu nevykazuje z ústavnoprávneho hľadiska také nedostatky, ktoré by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie reálne zakladali dôvody na vyslovenie porušenia sťažovateľom označených základných práv, a preto ústavnú sťažnosť v tejto časti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov odmietol z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

18. Nad rámec uvedeného ústavný súd k argumentácii sťažovateľa, že namietal neplatnosť zmluvy o užívaní v súvislosti s nenaplnením väčšinového princípu rozhodovania pri prijatí dotknutých uznesení zhromaždenia, poukazuje na to, že v súlade s dôvodovou správou k zákonu o poľovníctve sa tento zákon zameriava na zabezpečenie trvalo udržateľného, racionálneho, cieľavedomého obhospodarovania a využívania voľne žijúcej zveri ako obnoviteľného prírodného zdroja a súčasti prírodných ekosystémov takým spôsobom, aby zostali v prírode zachované všetky druhy zveri v optimálnom množstve, kvalite a dobrom zdravotnom stave. S prihliadnutím na uvedený verejnoprávny záujem je v zákone o poľovníctve posilnená dozorná funkcia štátnej správy

poľovníctva aj prostredníctvom špeciálneho administratívneho procesu, v ktorom príslušný okresný úrad rozhoduje o účinnosti predloženej zmluvy o užívaní, tzn. o jej zaevidovaní. Správny orgán je povinný skúmať splnenie podmienok na zaevidovanie zmluvy stanovených v § 14 zákona o poľovníctve (vrátane podmienky súhlasu väčšiny vlastníkov poľovných pozemkov na zhromaždení vlastníkov). Zaevidovanie tejto zmluvy nie je individuálnym správnym aktom s deklaratórnymi účinkami, ale predstavuje proces, v ktorom sú správne orgány povinné autoritatívne skúmať splnenie zákonných náležitostí tejto zmluvy, pretože až jej zaevidovaním dochádza k nadobudnutiu práv a povinností z nej vyplývajúcich, čo potvrdzuje aj judikatúrna prax (rozhodnutia najvyššieho súdu vo veciach sp. zn. 10Sžk/33/2017, 4Sžo72/2014, 6Sžo/88/2014, 10Sžk 11/2018, 8Sžk10/2018, 5Sžk/1/2018). Takéto rozhodnutia správnych orgánov je následne po splnení zákonom stanovených podmienok možné podrobiť súdnemu prieskumu v rámci správneho súdnictva.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. apríla 2026

Libor Duľa
predseda senátu